

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ КРАДЕЦЪТ НА СЪНИЩА

Част 9 от „Кръчма „Зелената котка““

chitanka.info

Една сутрин, още преди да съм седнал пред камината, за да изпуша първата си лула за деня, на вратат ми се почука. В мето на Мрака, как мразех да ме безпокоят по това време! В крайна сметка всеки има право на своите малки радости в живота... Мърморейки ядосано под носа си, се запътих към вратата с ясното намерение да превърна в теменужка хлопащия безразсъдник, ако ме търсеше за нещо по-маловажно от края на света например. Когато отворих обаче, голяма част от яда ми се изпари — все пак не всеки ден виждаш толкова внушителна делегация пред кулата си. Изглеждаше така, сякаш цялото село се бе изсипало неканено, за да ме посети. В челните редици на събралите се забелязах кмета, шерифа и кръчмаря — тоест, елитът на местния хайлайф бе тук. Подсмигнах се под мустак, понеже контрастът между думата „хайлайф“, ухаеща на скъп парфюм, отлежало „Бордо“ и кубински пури, и гледката на облечената в груби селски одежди тълпа бе повече от комичен. За секунда обаче успях да натикам смеха си в миша дупка, да прогоня скверните мисли от главата си (все пак никой тук н бе чувал нито за парфюм, нито за „Бордо“, а още по-малко за Куба и нейните великолепни пури...), свъсих вежди и сурово запитах:

— Е, какво се е случило този път, та толкова нагло прекъсвате закуската ми?

В редиците на селяните настъпи объркване. Те се заспоглеждаха и започнаха още по-притеснено да мачкат шапките в ръцете си. Най-накрая по някакво негласно споразумение селският шериф излезе напред и без да смее да ме погледне в очите, започна да мънка:

— Арчи... имаме нужда от помощ... много голяма нужда от помощ...

— Какво има този път? Драconi, русалки, вампири? Кравата на някой от вас е спраля да дава мляко? Какъв е световният проблем?

Тук-там из тълпата се дочуха кискания, които обаче доста бързо секнаха. Явно положението бе наистина сериозно, понеже сганта никога не изпускаше удобен момент да се посмее на чужда сметка.

— Хайде де! Не ми казвайте, че сте били целия този път от селото до кулата ми, за да мълчите като репи!

— Не, Арчи... просто наистина сме затруднени истински... — продължи да се запъва шерифът и изведнъж изплю като хрчка: — В селото се е появил Крадец на сънища.

Замръзнах на място. Даже вече не ми се и пушеше.

— Сигурни ли сте? Знаете колко сериозно е това обвинение, нали? Крадците на сънища са обявени извън закона от Конвента на световете преди повече от 4000 години...

— Знаем, Арчи, но положението е отчайващо. Никой от нас не е сънувал от цял месец. Вместо това, щом затворим очи, виждаме странни цветове, чуваме незнайни гласове, които говорят на странен език... Всички сме като зомбита — вървим по улиците, без да знаем защо го правим, говорим празни приказки, без да изпитваме удоволствие от тях, работим и прием, сякаш сме на хиляди мили от телата си... Моля те, Арчи, помогни ни!

— Не знам дали ще се справя, момчета... Понякога Крадците на сънища са много по-силни от нас, обикновените Магове. Ние сме изучавали единствено конвенционална магия, а те черпят сили от доста по-... първични източници, да речем...

Тълпата се размърмори. Някой се окашля многозначително, от пет-шест места долових изхъмквания...

— Какво значи това, в името на Мрака? — раздразних се аз и посочих с пръст шерифа: — Говори!

Нещастникът смени поне десетина цвята на лицето, преди да се осмели да заговори. Чак го съжалих.

— Има няколко причини да искаме услуга именно от теб, Арчи, вместо да викаме Маг от Запада. Първата е, че както всички знаем, навремето са ти отнели правото на магия точно заради занимания с неконвенционални видове магьосничество...

— Да, и ми го върнаха на следващата седмица, дракон те взел!

— Е, да, но... Втората причина е, че единствено ти си влизал в пряк двубой с Крадец на сънища и си излизал победител. Никой от живите днес Магове не може да се похвали със същото, дори силно уважаваният от нас Мерлин...

— Добре де, добре, стига с хвалбите! Подозирате ли някого?

— Едно момиче дойде преди месец и половина, Арчи... — обади се плахо кметът. — Тоест, малко преди тази лудост да започне. Не знаем дали е тя, но... нещо в погледа ѝ, разбираш ли... има нещо нередно.

— Мда... Сигурно няма смисъл да се надявам, че е грозна?

— За жалост, не, Арчи... Всички знаем, че не обичаш жените...

— Я без обиди! — креснах аз, вече окончателно изнервен. — Сега и мъжелубец ли ще ме изкарате? А да ви превърна в градинка с марули не искате ли?

— Ще ни помогнеш ли, Арчи...? — чу се отчаян женски глас от тълпата.

— От мен да мине... Какво да ви правя...

Успокоени, селяните започнаха да се разотиват. Единствено свещеникът се задържа малко.

— Ти пък какво искаш? — кисело го попитах аз.

— Искам да поговорим, синко... Откакто дойде в нашето село преди близо 800 години, си ни помагал много пъти. Всички помним... или сме чели в хрониките, разбира се... как прогони дракона, който ни тормозеше...

Усмяхнах се мислено, понеже именно на крилете на този дракон бях дошъл навремето тук. Той ми бе приятел от времето, когато дори Мракът бе малко недоносче... Но както и да е — легендите не трябва да се зацапват с реалност...

— ...и как върна плодородието в нашите земи... как изцери всички по време на Виолетовата Чума...

— Е, добре, сега на историк ли ще ми се правиш?

— Знам недоверието ти към свещениците, синко, но въпреки това искам да ти кажа, че за пръв път чувствам, че си в голяма опасност. Нека всички богове бдят над теб, понеже Крадците на сънища са изчадия на Ада...

— Ако наистина бяха такива, щяхме да намерим общ език, но за жалост не са. А сега върви, понеже имам работа... ако обичаш.

Прибрах се в кулата, залостих вратата, седнах пред камината и се замислих. Трябваше ли, дракон го взел, да се навирам между шамарите, за да спася шепа селяни, които ме познаваха от има-няма 800 години? Вярно, ако успеех да надвия Крадеца на сънища, щях да прибавя още малко блясък към ореола на славата си... но, честно казано, вече въобще не ме беше грижа за това, дали ще ме смятат за велик или за отрепка. Въпреки всичко обаче знаех, че ще се заема... заради себе си и заради професионалната си гордост, колкото и малко да бе останала.

Отпуснах се в креслото, прошепнах заклинанието за отделяне на душата от тялото и литнах към селото. Нямаме ни най-малка представа

какво облекчение е да летиш, необременен от тежестта на плътта, когато мисълта е сила, а чувството — могъщество, когато дори вятърът не смее да се надбягва с теб, понеже знае, че ще изгуби...

Още докато приближавах, усетих странно присъствие някъде в крайните къщи. Някаква аура, едновременно красива и плашеща, упойваща, но и убиваща, весела и в същото време тъжна... Никога досега не бях попадал на такова излъчване. Беше повече от странно — беше... просто невъзможно, противоречиво, необмислено... каквото и да кажех, все щеше да е на място. Бавно приближих мисълта си към къщурката, прикрих мислите си, за да не бъда забелязан, и влязох вътре.

Селяните очевидно бяха прави — в тази къща живееше Крадец на сънища. В очите ми се набиха един куп малки, несъществени за обикновените хора, но твърде недвусмислени за един Маг подробности. Ето, в десния ъгъл на къщата спи черен като нощта котарак; в камината виси опушен котел, от чийто ръб все още виси коренче от млада мандрагора; перушинка на леглото подсказва, че съвсем скоро тук е кацал бухал; на закачалката виси наметало, тъмновиолетово, чак черно... Огледах се за книги и трактати по черна магия, но явно бяха скрити някъде дълбоко, под някоя невидима за човешкото око дъска на пода. Понечих да търся, но се отказах, понеже и без това вече знаех — въпросната новопристигнала е откраднала сънищата на селото. Оставих част от мисълта си зад огледалото, за да мога по-лесно след това да насоча магията си, и се наках да тръгна, но точно в този момент вратата се отвори и влезе тя.

Беше... беше просто невероятна. Погледът в очите ѝ можеше да убива и да ласкае, устните ѝ можеха да сипят нежности и проклетия, ръцете ѝ бяха създадени за ласки, но не се и съмнявах, че при необходимост можеха да удушат и пещерен трол... А лицето ѝ... Зад външната красота прозираше някаква толкова стаена мъка, че дори екзорсист не би могъл да я изкара на бял свят... Стори ми се, че вече съм виждал някъде подобно лице, но едва ли — със сигурност щях да си го спомням. Това бе Сфинксът, Химера и Горгона, сляти в една хомогенна и неделима сплав...

Замръзнах на място и спуснах още по-силно щита пред мислите си. Тя се огледа, сякаш долови нещо, усмихна се и затвори вратата. За миг се сепнах, че може да е доловила присъствието ми, но се успокоих,

че сигурно просто е нащрек. Мислех да се омитам. Утре сутрин, когато Крадците на сънища по принцип са най-слаби, възнамерявах да насоча заклинанието си, което (поне така се надявах) щеше да отнеме силата ѝ и да върне сънищата на хората.

Когато се прибрах и заех отново тялото си, както винаги умората и годините се върнаха с двойна сила. Ако имаше дори най-малка възможност, със сигурност щях да се откажа изобщо от това тяло. Магиите ми го поддържаха що-годе здраво и силно, но нищо не може да се сравни с безплътния полет на мисълта и душата... Реших да поспя, за да събера сили за утре сутрин.

В полунощ обаче сякаш някаква незнайна сила отвори клепачите ми. Разсъних се за няма и миг. Пипнешком напипах жезъла до себе си и, готов за светкавично заклинание, се изправих. С жест запалих свещта до възглавницата си и се огледах наоколо. Нямаше никой... но какъв бе този аромат на парфюм, който витаеше незримо из стаята?

От небитието прозвуча тих копринен смях.

— Буден ли си вече, магьоснико?

Крадецът на сънища! Бе успяла да ме свари неподготвен... Дракон го взел! Без дълга и щателна подготовка дори и най-силният Маг не може да бъде уверен в успеха да един двубой с неконвенционален вълшебник...

— Виждам, буден си — прозвучаха отново сребърните камбанки на гласа ѝ. — Остави жезъла — тази вечер няма да ти потрябва. Дошла съм да поговорим.

— Има ли за какво? — успях да вкарам подобие на остроумие аз. Коприненият смях се разстели по леглото.

— О, има... бъди сигурен, че има. Все пак не съм пропътувала толкова мили и не съм чакала 792 години, осем месеца, две седмици, 11 дена и 23 часа, ако трябва да сме точни, само и само за да ти кажа „здравей“ и „лека нощ“...

— Коя си ти?

— По-важният въпрос е кой си ти... Арчи? След отговора на този въпрос всичко би си дошло на мястото.

— Аз съм Арчи Харис, Тъмен Маг шесто поколение, двукратен носител на Наградата на Невидимия Институт по магия...

— Всички знаем легендата, магьоснико — прекъсна ме невидимият глас. — Нима наистина не помниш нищо от живота си?

— Помня абсолютно всичко — родителите си, приятелите си...
Мога да си припомня целия си живот за секунда.

— А любовта си, магьоснико?

— Любов? Няма такава нещo. Аз мразя жените.

— А беше време, когато не мислеше така... Тери.

— Как ме нарече???

— Тери, Тери, Тери... Нима това не събужда някакви спомени?

— Със сигурност не.

— Значи Маговете от Запад са били прави — замислено изрече безплътната девойка. — Значи наистина си прибегнал до Забранено Заклинание...

— За какво говориш, в името на Мрака?

— Не призовавай напразно Мрака, Тери. Навремето ти го призова... и виж как свърши всичко. Не помниш нищо — себе си, старите приятели, които проливаха седмици наред сълзи за теб, не помниш дори единственото същество, което истински те обичаше навремето — котката на Рей Макгавърн...

— Зелената котка???

— Значи вече започваш да се събуждаш от съня, продължил осем века... Ти беше най-великият жив магьосник сред световите. Наричаха те Вечният Човек. Нямахте свят, на когото да си отказал помощ, нямаше човек, който да не си спомня за теб поне с нещо добро. И сигурно щеше да продължиш да живееш нормално, ако не бе срещнал някого... Някой, който те нарани жестоко.

Притиснах ръце към слепоочията си. Усещах, че главата ми ще се пръсне.

— Защо не си спомням нищо?

— Ти се опита да избягаш от всичко и от всички, а най-вече от нея... Употребил Забранено Заклинание и призова Мрака на помощ. Всичките ти приятели помислиха, че си... изчезнал. Трябваше да видиш погребението си, Тери... беше впечатляващо, ако ми позволиш тази малка шега. Но всъщност ти не изчезна... един Маг от твоята класа не може да престане да съществува. Единствено твой приятел Айвън Рийс се опита да те открие. Той дълго не вярваше, че повече няма да се видите. Но накрая и той се отказа. Аз обаче не признавам пораженията, магьоснико. Дори поражението да е от легенда като теб. Така че те търсих. И както видя, най-накрая те намерих.

— Коя си ти? Не те познавам! Не те помня!!!

— Знам, Тери. Дали това ще опресни паметта ти?

От дълбините на мрачната стая изплува силуета на девойката, която бях видял днес. Изведнъж лицето ѝ започна да се променя — очите станаха по-дълбоки, усмивката ѝ някак живна, скулите ѝ се очертаха по-плътено...

— Селена! Но как... Минаха осем века!

— Не съм казвала, че беше лесно, Тери. Магията ти бе прекалено силна... но аз пък бях прекалено амбицирана. Вярно, амбицията дойде по-късно — може би стотина години след като се разделихме. В първите мигове на свободата си дори не си спомнях как изглеждаш. Просто вървах по живота и пиех с пълни шепи от извора на младостта. Обиколих много земи, познах много мъже и изпитах наслади, каквито дотогава не знаех, че съществуват. Но мина време и усетих как дълбоко нещо в душата ми дълбае тъжно и упорито. Огледах се наоколо и видях, че е изтекла много вода, откакто се запознах с теб. Отначало дори не те познавах... не те бях виждала... не бях усещала мислите ти... после всичко се промени. И аз не знам защо побягнах, магьоснико. Но знам какво изпитах, когато открих липсата в душата си. Видях как хората около мен имат всичко — пари, знания, чувство за хумор, красиви тела, мозъци, които да можеш да командваш... но нямаха онова пламъче драконов огън, което играе в очите ти. Чак тогава осъзнах, че ми липсваш. Спомних си как ми бе обещал, че ще ме чакаш, ако ще и да се появя след хилядолетия. Започнах да се обучавам на истинска магия, за да успея да те откроя. Не беше много трудно, особено когато човек знае какво го чака в края на пътя. Когато вече бях доста напреднала (а това се случи преди стотина години...), успях да стигна до „Зелената котка“, понеже бях сигурна, че ще те намеря там — обилно поливащ мъката си с алкохол, както винаги...

— Вече не пия...

— Мълчи и ме слушай!... Първото нещо, което забелязах още от вратата на „Котката“, бе некролога ти. Знаеш ли, че той стои там от мига, в който реши да погребеш стария Тери и да създадеш посредствения Арчи? Знаеш ли, че всеки ден Рей, Айвън и Никол слагат свежи цветя пред него? Знаеш ли колко им липсваш, магьоснико? А имаш ли дори бегла представа колко липсваше на мен?

Първите няколко дни бяха загубени в сълзи. След това обаче реших, че силна натура като теб не може да е мъртва. Затова тръгнах по света. Използвах всичките си знания, за да стана Крадец на сънища. Не го правех от злоба или корист — исках да те открия. Знаех, че в крайна сметка сънят ще те издаде — дали твоят, дали този на човек, бил близо до теб и докоснал се макар и малко до твоята аура, няма значение. Ти си човек на сънищата, Тери. Не знам как така никоой досега не се е сетил да те обяви за Създател на сънища. Аз бях предопределена да стана Крадец на сънища още преди да се занимавам с магия, понеже и без това присъствах в сънищата на всички мъже. Но ти... ти си Създател на сънища. Помня как ми разказваше прекрасните си истории, как само с думи успяваше да ме убедиш, че животът е прекрасен... че аз съм прекрасна... че любовта може да е прекрасна. След като се разделяхме, винаги сънищата ми бяха цветни... а преди да те срещна, никога не бях сънувала нищо...

Но да се върнем на историята... След като обиколих половината светове и прерових дребнаво милиони сънища, най-накрая усетих близостта ти. Не можах обаче да си позволя да дойда направо при теб — всички знаят колко експлозивен е гневът на Тери Сторн. Затова реших да изчакам ти да ме навестиш. Сигурна бях, че ще го направиш. Но когато не ме позна... е, все някой ден типично женското ми самолюбие трябваше да отстъпи на заден план.

— Какво искаш от мен? — с прегракнал глас едва успях да изцедя от себе си аз. Всичко ми се въртеше пред очите. Не знаех на кой свят съм, защо съм там и къде да отида след това.

— Нека първо ти помогна да възвърнеш всичките си спомени — прошумоля гласът ѝ като листенца от роза, погалени от вятъра. — Отпусни се.

Пръстите ѝ докоснаха главата ми. Усетих, че сякаш умирам. Светкавици зацепиха объркания ми мозък. Усетих как сърцето ми се преобръща наопаки, изсипва като торба с боклук всички ненужни и измислени спомени, с които бях населил нещастния Арчи Харис, и се пълни догоре със спомените на Тери... моите спомени.

Изведнъж всичко блесна с кристална яснота.

— Селена...

— Замълчи, Тери. Не мисли за нищо.

— Защо, в името на Мрака, трябваше да дойдеш след толкова време, за да тревожиш съня и реалността?

— За да ти дам онова, което ти самият искаше да ми дадеш преди 800 години. Тогава мислех, че животът с теб ще е магически кафез, в който ще стоя затворена. Мислех, че трябва първо да се наживея, преди да предприема каквото и да било. Но вече и аз съм преситена, магьоснико. Свободата, която исках и която получих, се оказа безпътица и безпомощност. Вече знам, че истинската свобода е в ръцете на един Тъмен Маг, на драконовите криле и под звездите. Приятели ли сте още с твоя питомец, Тери... как му беше името?

— Азazel... Да, приятели сме. Той ме докара тук. Сега сигурно спи някъде в подземията на кулата...

Младата магьосница се разсмя с изумруден смях, целуна ме, след което се отдръпна и ме погледна с престорен гняв:

— Е, Тери Сторн, „кавалер“ такъв, добре дошъл сред живите отново! Няма ли да ме поканиш на разходка?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.